

Hoşgörü (2)

Bir önceki vaazımızın konusu, birbirimize karşı sevgiyle hoşgörü göstermek idi. Fakat Elçi Pavlus'un şu öğüdünü duyduğumuzda: "Birbirinize hoşgörülü davranın" (Kol. 3:13), içimizde şu tarz soru ve itirazlar yükselir: "Ötekinin bize hakaret etmesi, bize zarar vermesi ya da sebepsiz yere bize iftira atması ve bizim tepki vermememiz adil mi? Böyle yaparsak, cesaret toplayacak ve bize karşı haksız davranışlarını sürdürecektir".

Eğer başkasının düzelmesine sevgiden dolayı yardım etmek istiyorsak, bu her türlü çabaya değer. Ama bu yardım, dua ettikten sonra, sakince, sinirlenmeden, sessizce, tehdit etmeden ve her şeyden önemlisi bize şiddet kullanarak yaptığı kötülüğe misilleme yapmaya çalışmadan yapılacaktır. Bize zulmedenin ruhî menfaatiyle samimi olarak ilgileniyorsak, o zaman tükürmeye de, kamçulamaya da, çivilemeye de müsamaha gösteren Tanrı'yı örnek alalım. Rab'bin bize tavsiyesi budur (bkz. Matta 18:15). Fakat eğer tüm çabalarımıza rağmen, karşı taraf kötü davranışında ısrar ederse, İsa Mesih uğruna fedakarlık sevgisiyle daha fazla hoşgörü gösterelim. Tıpkı Rab'bin kendi itaatsizliğimiz ve O'na yaptığımız hakaretler dahil, her şeye ve her türlü günaha hoşgörü gösterdiği gibi, biz de kardeşimizin hakaretlerine hoşgörü gösterelim. Ne de olsa karşı taraf genellikle ailemizden biri, akrabamız, arkadaşımız, ortağımızdır ve her türlü çabayı hak eder. Ve eninde sonunda Tanrı bizim hoşgörü ve sevgimizi görerek hakikati açıklamayı kendisi üstlenir.

Aziz İoannis Hrisostomos (Altın Ağızlı Yuhanna), bilindiği üzere, zulüm gördü, azledildi, sürgüne gönderildi ve sürgün yerinden bir eser kaleme aldı. İçinde pek çok örnekle "bir kimse (Allah'ın iradesini çiğneyerek) kendine zarar vermezse, hiçbir kimse ona zarar veremez" iddiasında bulunur. Bu, onun yanında Adil, Yüce ve İyi olan Tanrı olduğu için sağlanır. Ve Tanrı, ona sadece adalet vermekle kalmayacak, aynı zamanda ona zulmedenlere ve ona acıyanlara karşı gösterdiği hoşgörü için de onu ödüllendirecektir. İncil'deki birçok örnek arasında Yusuf'un durumundan bahseder. Kardeşleri onu kıskanıp köle olarak sattılar ve sonunda Mısır'da köle oldu. Orada iftiraya uğradı ve hapsedildi. Fakat Tanrı, Yusuf'u gösterdiği hoşgörüden dolayı ödüllendirdi ve onu tüm insanları aklıktan kurtaran Mısır'ın şanlı Firavun Vekili yaptı.

Aziz Hrisostomos'un hayatında da aynısı olmadı mı? Tanrı'ya güvenerek bütün zulümlere katlandığı için Tanrı, Aziz Hrisostomos'un hoşgörüsünü ödüllendirmiş, onu toplum nezdindeki saygınlığını parlak bir şekilde yeniden kazandırmış ve onu bir Aziz kılmıştır.

Pentapolis Metropoliti Aziz Nektarios'un hoşgörüsü de muazzamdır. İftiraya uğradı, zulüm gördü, ama sonunda Tanrı onun masumiyetini ortaya çıkardı ve hatta onu büyük bir aziz yaptı.

Dolayısıyla, topluma maruz kalacağımızdan veya başkalarının bize karşı kötü davranışlarından zarar göreceğimizden endişe etmeyelim. Sevgi borcunu çiğneyerek kendimize zarar vermezsek Tanrı bizi tanrısal bir şekilde müdafaa eder! Zarar görenler ise, kardeşlerine zulmeden ve iftira atanlardır.

Kilisenin Kutsal Babaları, kendilerini suçlayanları velinimetleri olarak kabul ederlerdi. Bu kulağa tuhaf geliyor olabilir ancak bunu yapmalarının bir nedeni vardı; çünkü bizimle savaşıyorlar, bize alçakgönüllü olma ve onları barışçıl yoldan hoş görme, hatta onları sevme; ama aynı zamanda Tanrı'nın lütfu üzerimize gelsin diye Tanrı'yı hoşnut etme fırsatı verdiklerini söylerlerdi.

Eğer bir kimse kendisini inciten kişiye karşı öfkelerini bastırmakta güçlük çekiyorsa, diğerinin böyle bir davranış sergilemesi için kesinlikle ruhsal ihtiraslara sahip olduğunu düşünsün. Yani ruh hastasıdır ve ona ne söylersek söyleyelim yanlış yolda olduğunu anlatmamız mümkün değildir. Doktorun önünde ruh hastası biri varken doktora hakaret ederse doktor ne yapacak? Kızıp onu tehdit mi edecek! Tabii ki hayır. Bu davranışının hastalığından kaynaklandığını bilir. Biz de bu şekilde bizi incitenlere karşı davranalım. Ötekinin ruh sağlığı yerinde olsaydı, mantığı Yaradan'ın iradesine göre düzgün çalışsaydı ve iradesini doğru yönlendirip arzularına hakim olsaydı, bu uygunsuz davranışları sergilemeyecekti!

Bir zamanlar iki keşiş arasında uyuşmazlık vardı. Bunlardan biri kardeşiyle barışmaya çalıştı ama olmayınca, danışmak için Üstat Paisios'a (daha sonraları Aziz Paisios olarak tanınan) gitti. Üstat ona dedi ki: Bir daha ona bir şey söyleme. Kendini inziva hücrene kapat ve tespihinle şöyle dua etmeye dene: "Rab İsa Mesih, kardeşimin (isim) hayır dualarıyla bana merhamet et". Kesiş de öyle yaptı. Bir süre sonra inziva hücresinin kapısı çaldı. Kapıyı açtığında tartıştıkları keşişi dizlerinin üzerine çöküp kötü davranışı için ondan af dilediğini görür.

Sevgili kardeşlerim, zor durumlarda başkalarıyla olan çatışmalarımızı kendi başımıza çözmeye çalışmayalım. Her Şeye Gücü Yeten, Esenlik Önderi ve İnsansever Tanrı, bizi dinleyip, kardeşlerimiz ve arkadaşlarımız arasında barışı yeniden sağlamak için müdahale edeceğinden emin olarak ve alçakgönüllülükle Rabbimize yönelelim. Amin.

Pisida Metropoliti Sotrios